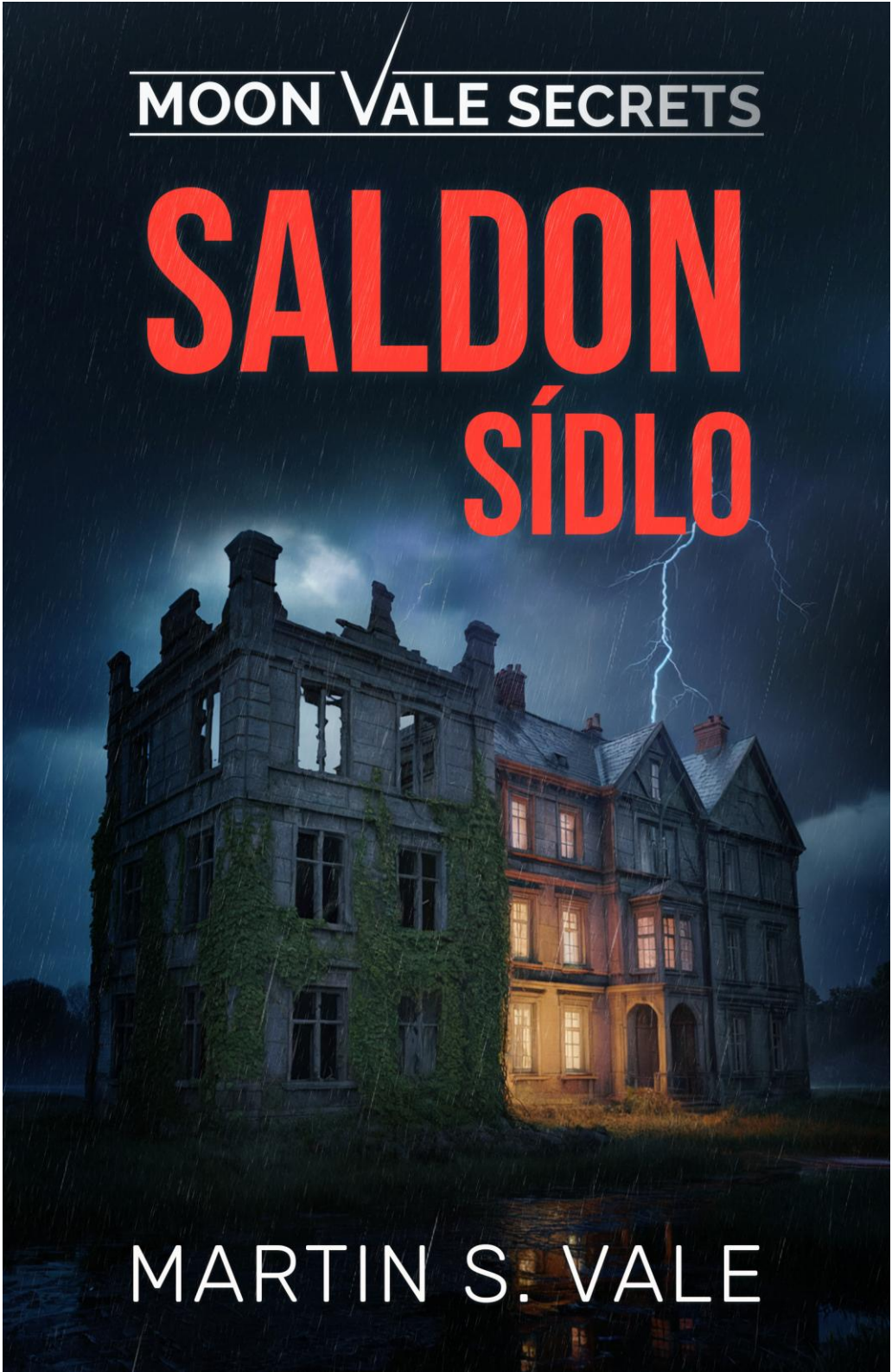
MOON VALE SECRETS

SALDON SÍDLO

MARTIN S. VALE

SALDON SÍDLO

Moon Vale Secrets

Martin S. Vale

ČÁST I

Naděje

Někdo říká, že pýcha je nebezpečná věc. Já říkám, že záleží na tom, na co jste pyšní.

Žiju v panství, které je starší než většina zemí. Saldonské sídlo stojí už víc než sto padesát let. Ráno se kolem sídla často drží nízká mlha. Vítr klouže podél kamenných říms a obloha má barvu olova. Tráva zůstává vlhká i v létě. V takovém počasí dům působí, jako by dýchal — kamenné stěny chladnou a vydechují svůj studený dech do všech místností.

Tyto kameny v sobě nesou příběhy a stěny stále šeptají ozvěny minulosti. Každý den tudy procházím, moje malá dcera Lucy mi poskakuje po boku a z kuchyně se ozývá hlas mé ženy Emmy —přesto mám pocit, jako bych vstupoval do historie.

Nebylo to ale vždy naše. Vesničané si dodnes vyprávějí o noci roku 1774, kdy starý Charles Harwood prohrál původní Harwood Hall v partii pokeru. Celý večer pil s Jonathanem Saldonem—mým prapředkem—obchodníkem, který na rozdíl od něj věděl, jak držet karty i slovo. Do rána změnil dům majitele—a s ním i jméno. Charles tehdy přišel o sídlo, ale rodina Harwoodových nikdy nepřestala chovat zášť.

Neprohrál ale úplně všechno. Harwoodovým zůstal malý pruh půdy přiléhající k východní zdi našeho sídla. Necelých pět set metrů

čtverečních, ale dost blízko na to, aby nás nikdy nepustili z dohledu. A přitom žijí ve svém starém, malém domku ve vesnici asi dva kilometry od našeho sídla.

Ta stará nevraživost vlastně nikdy úplně nezemřela.

Zvenku působí Saldonské sídlo celistvě. Pevně.

Když se k němu přibližujete, všechno kolem se zpomalí. Vítr se utiší a kolem vás se rozprostře ten zvláštní, tichý klid, jaký mají jen odlehlá a izolovaná místa. Kamenné zdi vyzařují chlad, ale i zvláštní jistotu – pocit, že za nimi jste v bezpečí, daleko od rušného městského života.

Když v sídle žijete celý život, poznáte jeho skutečné dělení.

Jsou tu tři křídla. Zastřešený vchod vede do hlavní haly, kde se staré schodiště vine pod vitrážemi a mezi praskajícími trámy. Vpravo je křídlo pro hosty—zcela zrekonstruované, čisté a připravené. Tři apartmány jsou uspořádané nad sebou—jeden v přízemí, druhý nad ním a třetí těsně pod střechou. Čekají na hosty, kteří většinou stejně nikdy nedorazí.

Vlevo je náš domov—rodinné křídlo. Kuchyň a obývací pokoj zabírají přízemí, kde trávíme většinu času. V patře je naše ložnice, pokojík pro Lucy a skromná koupelna. A úplně nahoře má Emma ve velké pracovně svou knihovnu, vtěsnanou pod šikmou střechu.

A pak je tu úplně levá část—říkáme jí *Ruina*, protože je to spíš skořápka než křídlo. Tahle část sídla nemá vůbec žádnou střechu. Déšť padá přímo do horního patra, kde se pod širým nebem rozprostírá kamenná podlaha. Pod ní je krásný starobylý klenbový strop, vytesaný před mnoha lety, který je vidět z přízemí.

Vstupuje se tam bytelnými dveřmi hned z kuchyně. A první, co uvidíte, je starý krb—obrovský, vytesaný ze světlého pískovce, přímo uprostřed velké místnosti. Od kamenné podlahy až nahoru ke klenbě je to skoro šest metrů.

Vpravo od krbu vede kamenné schodiště, které se táhne podél časem zchátralé nosné zdi, stáčí se doleva a končí pár metrů od komína—jako by viselo ve vzduchu. Ústí do prostoru haly ve výšce asi čtyř metrů a z jeho okraje je vidět přímo dolů.

Komín stoupá od krbu skrz klenbový strop až do horního patra bez střechy a končí kousek nad kamennou podlahou pod otevřeným nebem. Aby do něj nezatékalo, položili jsme přes něj několik starých prken. Provizorium—jako všechno v Ruině.

Potřebuje to rekonstrukci. Pořádnou.

Ale ta stojí peníze.

A peníze… ty prostě teď nemáme.

Většina z nich padla na rekonstrukci apartmánů v křídle pro hosty a na naši rodinnou část domu—jen ta střecha vypadá, jako by patřila na pětihvězdičkový hotel. Vzali jsme si obrovský úvěr s tím, že ho postupně splatíme. Ale čas plyne rychleji než peníze.

Emma pracuje jako zdravotní sestra a já jako zdravotní laborant v nedaleké nemocnici. Dohromady vyděláme tak akorát na hypotéku a základní životní náklady. A některé měsíce ani to ne.

Jednou v pátek večer jsem dorazil později domů z práce. Nohy mě bolely z celého dne běhání po laboratoři, kde jsem se snažil vyřešit porouchaný analyzátor. Zavřel jsem za sebou vchodové dveře, vyčerpaný.

„Davide?“ Hlas Emmy doléhal z kuchyně — klidný, ale s náznakem ostrosti. Poznal jsem, že to není jen pozdrav. Něco už měla na srdci.

„Jo, to jsem já,“ zavolal jsem zpět. „Mám pro tebe novinku.“

Než jsem stihl udělat další krok, přiběhla ke mně Lucy, klouzla po prkenné podlaze a objala mě kolem pasu. „Tati!“ vypískla.

„No ahoj.“ Pohladil jsem ji po vlasech. „Jaký jsi měla den?“

„Viklá se mi zub! Podívej!“ Otevřela pusu dokořán a jazykem ukazovala na spodní řezák.

„To už se hodně kýve,“ řekl jsem a přikrčil se, abych si ho prohlédl zblízka. „Nevytrhneme ho hned kleštěma?“ dodal jsem s úšklebkem.

Zasmála se. „Tati, néé! Chci, aby vypadl v Ruině!“

Samozřejmě. Kde jinde by člověk přišel o zub než v rozpadajícím se strašidelném křídle polomrtvého sídla.

Emma se objevila ve dveřích a utírala si ruce do utěrky. „Jakou máš novinu?“ zeptala se zvědavě.

Narovnal jsem se. „Volal mi dneska ráno do práce chlápek z developerského týmu Minigolf Castle. Chtěl se sejít. Mají zájem. A velký.“

Zvedla obočí. „Fakt?“

„Chtějí si pronajmout celou východní část naší zahrady a vybudovat tam historicky laděné minigolfové hřiště pro své klienty. A to nejlepší? Ti klienti by mohli bydlet tady u nás. V hostinském křídle. Za plnou cenu. Celá částka za pobyt by byla naše.“

Emma zamrkala. „Počkej… celou východní část? Ale… tam přece vlastní část pozemku Harwoodovi, ne?“

„Jo, vlastní… Jedna třetina celé východní části je technicky jejich."

Neexistuje den, kdy by se u nás doma nezmínili Harwoodovi, nebo kdy by se nám nějak nepřipomněli.

Emma se zamračila. „No… to teda nevím, jak to chceš udělat. Nikdy neprojevili snahu s námi něco řešit."

„Něco vymyslím. Tohle je velká příležitost, která nám nesmí uniknout."

Než Emma stačila odpovědět, Lucy mi znovu zatahala za rukáv. „Tati, půjdeme si hrát do Ruiny? Sliboval jsi to včera!"

„Počkej Lucy," řekla jemně Emma. „Nech mě si chvilku promluvit s tátou."

„Tvoje zpráva je zajímavá. Ale já mám taky jednu," dodala a vracela se do kuchyně.

„Opravdu?" zeptal jsem se zvědavě a následoval ji.

Vzala obálku z jídelního stolu a podala mi ji. „Přišla dneska ráno."

Přečetl jsem záhlaví: *University of West Yorkshire – Faculty of Medicine.*

„Ty ses dostala?" zeptal jsem se.

Přikývla a s úsměvem zavrtěla hlavou, jako by tomu sama nemohla uvěřit. „Jednou ze mě bude doktorka."

Hmm. Skvělé. Takže Emma bude doktorka, a já budu do smrti hnít v laboratoři a měřit vzorky moči lidem, co ani neví, jak se jmenuju…Super.

„Ale to je úžasné," řekl jsem a obejmul ji. „Vážně. Jsem na tebe pyšný."

A taky na sebe—že jsem si hned nespočítal, o kolik víc bude vydělávat než já.

Emma se usmála. „Víš, co to znamená, viď? Konečně budeme mít víc peněz."

„Nádhera," řekl jsem. „Ale jak to vlastně chceš udělat? Jak chceš skloubit studium s prací?"

Pomalu přikývla. „Bude to těžké. Ale nějak to zvládneme. Budu se muset učit po večerech, asi v knihovně. Ty se budeš muset víc starat o Lucy. Ale zvládneme to. Jako vždycky všechno."

„Taaatíííí!" Lucy nás zase přerušila. Stála teď ve dveřích, co vedou do Ruiny, ruce schované za zády. „Kdy už si půjdeme hrát na duchy?"

„Dneska ne," odpověděl jsem jemně. „Je už pozdě. Půjdeme zítra, ano?"

„Prosím, jenom na chvilku," žadonila Lucy.

Emma ji zarazila. „Ne, ne. Teď si všichni pojďme sednout k večeři a půjdeme brzo spát—zítra nás čeká dlouhý den."

Přikývl jsem. „Jo. Čeká nás toho *dost*. Hlavně na zahradě. Sobota a neděle budou hodně pracovní."

Ostatně jako téměř každý víkend.

Později večer, po večeři, jsme všichni zamířili nahoru. Uložil jsem Lucy v jejím malém pokoji, přečetl jí pohádku a dal jí pusu na dobrou noc. Pak jsem šel do naší ložnice – fyzicky i psychicky vyčerpaný.

Věděl jsem, že zítřek a všechna ta práce, která nás čeká, přijdou rychle.

Asi tak v půl sedmé ráno přerušilo ticho vzdálený ostrý zvuk sekačky. Zamručel jsem a přetáhl si peřinu přes hlavu.

„Zase on," zabručel jsem.

Emma ležela na zádech a upřeně hleděla ke stropu. „Je sobota," řekla, jako by to všechno vysvětlovalo.

„Od té doby, co začala růst tráva, tu seká skoro každou sobotu. Určitě sem jezdí schválně takhle brzo, aby nás všechny budil."

Emma pokrčila ospale rameny. „Nemůže za to. Posílá ho Mary. Vždyť víš, jaká je."

Samozřejmě. Mary Harwoodová—to jméno nosí od narození.

Colin se do rodu přiženil asi před dvaceti lety a od té doby si nechával poroučet. Byla to malá daň za peníze a iluzi moci, které se pojily se jménem rodiny Harwoodových. Chudák chlap asi ani nespal — Mary nejspíš ještě doma chrápe, zatímco on tady seká trávu. Má ho dobře vycvičeného, poslušného na každý povel — stejně jako jejich syna.

Odhrnul jsem peřinu a posadil se na postel. „Pár stovek metrů čtverečních a seká to, jako by udržoval Versailles."

Emma se zasmála. „No, asi je už čas vstávat. Pojď, podíváme se na Lucy."

Přešli jsme po vrzající podlaze a nakoukli do jejího pokojíčku—byl prázdný. Ráno ji obvykle budíme my, takže když tam nebyla, zrychlil se mi tep.

„Lucy?" zavolal jsem ostře. „Lucy, kde jsi?"

Žádná odpověď.

Seběhli jsme dolů. Seděla klidně v kuchyni u jídelního stolu, jako by tam na nás čekala celé ráno.

„Lucy," vydechl jsem. „Vyděsila jsi mě. Nevzbudil tě ten hluk?"

Zazubila se. „Ne. Jen jsem čekala, až se probudíte."

„Nebyla jsi náhodou v Ruině? Víš, že tam nesmíš sama chodit?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Saldon sídlo*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.